

Kdaj se zapremo v prvo ječo?

Življenjsko smer človek gradi od prvega vdiha. Nove teorije psihodinamike in tradicij duhovne izvornosti trdijo, da se zametki današnje poti rojevajo od začetka časa, vse od prvih inkarnacij, ki jih odigra vsak od nas.

dr. **Lucija Mulej Mlakar**, sociologinja, publicistka, pisateljica, antropologinja, filantropinja

Namen, osnovni arbiter prvih korakov, ostaja kot opomnik vsem tistim, ki pozabijo, da je prva dimenzija vizija, ki se, ko jo udejanjimo, osredini v dejanje, ki nosi posledico. Linija časa, v katero smo vpeti vsi, je tvorna: tako močno, da se zazdi kot božje oko, ki nas uravnava in vsadi v določeno časovno točko, kjer, skladno s posledicami izvornega namena, najdemo vse tisto, kar smo nekje, na nekih nevidnih, morda subtilnejših ravneh, nekoč zapisali, vede ali nevede ...

KRONOS BELEŽI VSE

Pogosto smo presenečeni, saj ustvarjamo neprestano... Jedanašnji ne morda pogoj za jutrišnji da? Kdo ve! Mreža vzrokov in posledic je barvita in preveč kompleksna, da bi jo dešifrirali in uporabili le za osebno korist. In čas je zaveznik Boga, saj nas bog časa, Kronos, prerazporeja v časovne registre možnosti, priložnosti in kesanja ter z brezprizivno natančnostjo veli,

kateri vlak gre zamuditi, kateri pa na nas čaka v večnosti. Nič dobrega ni izgubljenega.

Ni sonca brez dežja, oblaka brez kaplje, morja brez valov. Ekvilibrij, ravnovesje večnosti, je osnovna dimenzija stvarstva, ki mu pripadamo. Izogibanje učenju in rasti, ki sta vselej povezana z bolečino, čas prekucne na glavo; dimenzijske se zabrišejo, časovne luknje in žepi (Heroji, 2015:92) zakrijejo neravnovesje, ki smo ga z izogibanjem povzročili.

Nastanejo ječe: časa, uma, srca, pričakovanj, bolečin, užitka in radosti. Ljubezni. Vse kar ni svoboda, je ječa. Vse kar ni pristno, zbledi. Vsakdo ki izigrava čas, izpuhti v časovni luknji.

Ljudje zamrznejo v času, ko se nehajo razvijati, ko nehajo hrepeneti, ko se odpovedo bolečini rasti. Kupijo si varnost, prodajo življenje za moč in hlad. Tako odteka vihavost, življenjska moč se porazgublja v mrtvih rečnih rokavih kupljene varnosti, ta pa začenja

trohneti ... V času zamrznjeni ljudje bolečino milijo s hlastanjem po človekovi bližini. S posesivnim odnosom do sveta, ljudi in stvari želijo iztisniti poslednje kaplje življenja; ne zmorcejo biti sami s seboj. Življenje odteka in odteče.

ZAMRZNJENOST V ČASU JE JEČA

Lastni neuspeh in posesivnost zabrišeta robe v besedah ljubezni: nova dimenzija prevoda čustev v besede pokaže preobrat smisla. Zamrznjeni v času obožujejo lastni imidž ljubeznosti; obožujejo sebe in svoj imidž, ko ljubijo. Ljubezen jim tako odteka z vsakim trenutkom, polzi jim iz rok, iz vsakdana, iz življenja.

Ta odraz samooboževanja, ki uporabi drugega kot predmet čustvenega prenosa lastne stiske in nemoči, lastnih čustvenih luknj in duševnih praznin, sodobnost spodbuja v mašilu užitka, instantnih resnic, hitrih rešitev, ki ustvarjajo nove ječe.

SENSA KOLUMN A

FOTOGRAFIJE: OSEBNI ARHIV, SHUTTERSTOCK

Zamrznjeni v času ne opazijo, da svet ustvarja nepretrgoma: da se vse nenehno spreminja, da njihova definicija realnega krši naravni potek stvari, ki ni nikdar zamrznjen v točki. Zamrznjeni v času ne prenesejo resnice o lastni zmoti. Umi so raznoliki, vsebine pa, ki jih mislijo naše glave, mnogotere. Ste kdaj pogledali v um sočloveka? Od misli na banalnosti, na biološke potrebe, do misli Velikih in Večnih. Vprašanje, zakaj sem tukaj, ne polni le duhovnega ega, pač pa blesti v svoji eksistencialni nujnosti, v

vztrajajo v osami, izolaciji in odtujenosti, ki jih ječa vsili. Svoboden človek hodi, opazuje, se veseli in živi. Razume, da je stvarstvo velika skrivnost, njemu pa, tako kot tudi drugim, je dano opazovati ta čudež življenja. Prepozna, da je na svetu mnogo svetov: velika večina ljudi sledi stvaritvam drugih, redkih posameznikov, ki gredo po poti malo dlje. Redki prepoznajo notranje programe, ki jih omejujejo. Svoboden človek pomaga soljudem iskati vrata in odpirati ključavnice; poišče orodja za premagovanje

vsakdana ugasneta: vse je vnaprej določeno in varno. Udobje nudi pozabo, sčasoma ječa zabriše rešetke in um se prilagodi.

Svoboden človek tvega neznano vsak dan, ko išče nove odraze svoje duše, ki se svetlika in močno žari v paleti novih preizkušenj in dognanj; ve, da je izvorna namera odločujoča, vselej ga je varovala pred stranpotmi in apetiti, ki ga po naključju doletijo v preobleki lepote, moči ali užitka. Drža svobodnega človeka je klena. S pogumnim korakom vstopa v neznano in se ne zapleta v tuje ječe, saj je svoje prepozna in presegel. Razume, da tišina pomirja. Išče odtenke miru, svežine in enotnosti, saj vse, kar se zapleta, duši. Razlikuje med tišino, ki pomirja, in molkom, ki ubija.

Ne izrablja moči in je ne išče. **s**

Ljudje zamrznejo v času, ko se nehajo razvijati, hrepeneti, ko se odpovedo bolečini rasti.

stiski, ki je pristno človeška. Res je, človek na robu preizkušnje iz sebe iztisne nekaj tistega, kar je presežne vrednosti.

HLADNA JEČA, ISKRIVA SVOBODA

Ječa uma, ki potrujejo kot resnično le tisto, kar koristi lastniku, je spolzka in peče. Vemo, kar ni svoboda, je ječa. Prisila mnenjskih voditeljev, ki sledijo le lastnemu interesu, gradi subtilno ječo, ki jo na neki točki posamezniki sprejmejo za svojo. Ko ječa postane domača, se rešetke zabrišejo in ljudje prostovoljno

večjih in manjših ječ, v katere se ljudje zaprejo.

Svoboden človek ve, da ječa služi tistem, ki je zavrtel ključ na ključavnici.

Svoboden človek ni nikdar sam, nikoli osamljen. V sebi nosi mir, ki ga polni in hrani. In v svojem stremljenju ne izgublja volje, saj ječam ni konca ne kraja. Ve, za kaj je bil poslan.

V udobju se svetijo le oblačila, nikdar svetloba duše. A tudi ječa ima mehkobo – v njej ni velikih tveganj. V njej se zgodi epilog – potovati in se gnati za cilji, dimenziji življenja

